

קול החינוך

יו"ל ע"י 'ועד הורים'
למסירת מידע
ומשלוח מסמכים
טלפקס: 03-691-5752
דוא"ל: kol581562@gmail.com

דעת תורה

ממון בעל "אבי עזרי" זצוק"ל בענין קורסי "הצלה"

מנהל מוסד סיפר, כי הוצע לו לקיים קורסים להחייאה במוסד, והביא עמו אחד מראשי אירגון העוסק בעניני הצלה שיסביר חשיבות הדבר. הלה סיפר, כי החובה לדעת דרכי החייאה שהיא בגדר פיקוח נפש. הנה רק אתמול היה מקרה בשכונה חרדית שילד נפל ממקום גבוה ופסקה נשימתו ואך כפסע היה בינו ובין המות. ואז נחלץ לעזרתו שכן שעבר קורס החייאה, וכאשר הגיעו אנשי צוות האמבולנס אמרו, כי אם היו ממתניים לבואם בלא לטפל בו קודם לכן, לא היה סיפק בידם להצילו והילד היה נופח נשמתו ח"ו. הרי שאם לא היה במקום אדם שעבר קורס החייאה, היינו מאבדים נפש מישראל.

אמר מרן (שליט"א) זצוק"ל, שלעצם השאלה דעתו שאין להרשות להכניס במוסדות קורסים כאלה, כשיש בזה חששות ומכשולים שונים. ולעצם הסיפור שסיפרתם, הוסיף, אין לומר בלשון זו, "לולא האיש שלמד בקורס החייאה, לא היה הילד ניצל", הלא נגזר עליו משמים שיחיה, והקב"ה מביא הצרה על האדם באופן מזדוד ושקול, רק שייפצע ולא שימות, ואילו לא היה במקום אותו שכן שיודע החייאה, אזי מלכתחילה לא היה הילד מגיע למצב כזה שבתוך כמה שניות יסתכנו חיי, אלא היה סיפק בידי האמבולנס לבדו להצילו. אמנם, ודאי שיש לנקוט בהשתדלות להצלחה, אך אין לחשוב שללא הצלה - היה אובדן נפשות. וא"כ צריך לדעת שלימוד דרכי ההצלה הוא רק מגדרי ההשתדלות, ואם יש בזה חששות ומכשולים - יש להימנע מכך, כי בזה אין האדם מחוייב.

שימושה של תורה ח"ב עמ' קמ"ב
(כעין זה ראה ב"שימושה של תורה", א', קנ"א).

פריצת גדר חמורה:

סמינר בירושלים מציע לימוד מקצוע "הצלה" לחניכות

כל מי שמכיר מעט את התחום, יודע שגם לגברים הנושא הוא בעייתי, ולמרות הנחיצות במקרי חירום לאנשי הצלה, אין זאת אומרת שמומלץ לאברך ירא וחרד להכנס לתחום, ולא כאן המקום לפרט את המכשולות הכרוכים בכך.

אך הנסיון להחזיר את תחום ה'הצלה' גם לנשים, זה כבר גובל בהירוס כל המושג של "כל כבודה בת מלך פנימה". רק נתאר לעצמינו, שחלילה וחס ישנו אירוע עם נפגעים, ונשים שעברו את הקורס ויש להם תעודת חובש, נמצאות בקרבת מקום, הרי המחשבה שמדובר ב"פיקוח נפש" יריץ אותן למקום האירוע, והשאר מיותר לתאר... ומכאן ל"שירות לאומי" הדרך סלולה!

◀◀

במסגרת המירוץ המטורף של הסמינרים אחר חיפוש מקצועות, אותם יוכלו לשווק לתלמידות ולבוגרות במרכזי ההשתלמויות של הסמינרים, פרסם לאחרונה הסמינר החדש בירושלים פרוספקט מהודר בו הוא מציע מגוון רחב של מקצועות במסגרת "הכשרה מקצועית ולימודי תעודה", כאשר אחת המקצועות המוצעות היא "ליווי בטיחותי - הכשרת מורות ונשות צוות בתחום הרפואה הדחופה הטרומם אשפוזית (תעודת חובש), לטיפול באירועים העלולים להתרחש במקומות ציבוריים דוגמת בית ספר וכו', הלימודים משלבים חומר תיאורטי עם התנסות מעשית ופרקטיקה מקצועית. התכנית בשיתוף איחוד הצלה ומאושרת במשרד החינוך ובמשרד הבריאות".

המטביע שהתחפש למציל...

אודות הפרוייקט של משרד החינוך - "חנוך לנער"

בתפקוד בישיבה בתחום הלימודי, בן בית סר מהדרך, השתייכות למעמד סוציו אקונומי נמוך

הפרוייקט אמור להעסיק מאות חונכים שיעברו הכשרה ע"י "טובי אנשי החינוך", שיתנו להם כלים כיצד להתמודד מול הקשיים, אלה יתפרסו בכל הישיבות הקטנות ויעניקו סיוע לאלפי בחורים וכו'.

בהיקף של עד עשרה אחוזים מתלמידיו של כל מוסד שבחר להשתלב בפרוייקט. החונך יעביר כל חודש דו"ח על החנוך, לא לד"מ או למשגיח כפי המתבקש שמעדכנים את הצוות על מצבו של הבחור כדי שיהי' שיתוף

◀◀

"חנוך לנער", זהו שמו של מיזם חדש שמשרד החינוך השיק לאחרונה הנושא את השם "חונכים ומורים בישיבות קטנות" המופעל ע"י חברת "סייט אנד סאונד חינוך בע"מ" שזכה במיכרז עבור 'אגף שח"ר - שירותי חינוך ורווחה, משרד החינוך', המיועד לנערים העונים לקטגוריות דלהלן: "נערים עם בעיות חברתיות (כגון חוסר בטחון עצמי, דימוי עצמי ירוד, רגשי נחיתות), נערים עם התנהגות סיכון, יתומים מאב ו/או מאם, נערים למשפחה חד הורית, ילדי משפחה שנקלעה למצוקה, תפקוד הורי לקוי, הזנחה רגשית / לימודית, קשיים

המטביע שהתחפש למציל...

אודות הפרוייקט של משרד החינוך – "חנוך לנער"

משרד החינוך, עובר מיפוי באשר לעתידם של נערים אלו ובאיזה בחור שווה להשקיע מאמץ ולהניח ידיהם עליו בהתאם לתייעוד אודות מצבם הרוחני / חברתי / נפשי / משפחתי של כל בחור ובחור.

מטבע הדברים, גם אם נערים אלו יתקדמו במצבם ויתרחקו מנקודת הזמן שבה היו נצרכים לחונך, עדיין הם יהיו יותר קרובים לסכנת נסיון השכנוע של הרשויות באופנים שונים, כי הם הרי הטרף הקל שניתן לצוד אותם בנקל, אם באמצעות פנייה ישירה ע"י רשויות התעסוקה (משרד התמ"ת שמאד דומיננטי כיום במירוץ הצלחת ה"הכוון התעסוקתי" בעיקר לנשים חרדיות ולצעירים בשילוב שירות צבאי) או רשויות הבטחון באמצעות המפתים השונים השורצים בכל פינה מלבד לשכות הגיוס השונים.

זהו ה"סוד" הטמון בצ'ופר של משרד החינוך להקמת הפרוייקט שבאופן "מוצהר" נועד לסייע לתלמידים מתקשים, אך המטרה האמיתית היא לתקוע רגל בתוככי הישיבות ולנצל את מירב התועלת האפשרית משתוף פעולה עם עסקנים בלתי אחראים שענדו על עצמם את התואר "חברי ועדת ההיגוי" של הפרוייקט, שטחו עיניהם מראות את הכתובת הרשומה על הקיר ולהעביר מידע כה רגיש על מגש של כסף את רשימת הזהב של נערים שהם הפוטנציאל הטוב ביותר למילוי רצונותיהם להוצאת בחורים מהחממה החרדית הטהורה לעבר התרבות הישראלית הקלוקלת.

אם ידענו ש"מרשעים יצא רשע" כ"ש כאשר משרד החינוך כל עיסוקו הוא להכשיל ולקלקל ואינו בדיוק דואג לאינטרסים הרוחניים שלנו, אלא להיפך כל מטרתו הוא "ערו עד היסוד בה".

נקווה שהנהלות הישיבות יידעו את אשר לפנייהם ולא ילכו שבי אחר המלכודת המסוכנת הזו ויראו ברכה בעמלם ויצמיחו פרי הילולים לתפארת עם ישראל.

המשך מעמוד הקודם

פעולה לתועלת הבחור, אלא לחברה המפעילה את הפרוייקט, קרי משרד החינוך! כצפוי, ככל פרויקט המגלגל סכומים נכבדים, גם כאן נמצאו גורמים חינוכיים שלקחו את הפרוייקט תחת חסותם. כאשר העיתונות החרדית יוצאת בכותרות צוהלות: "פרוייקט 'חנוך לנער' של משרד החינוך לתלמידים מתקשים החל לפעול בעשרות ישיבות ברחבי הארץ".

* * *

צריך להיות נאיבי לחשוב, שמשרד החינוך העושה בשנים האחרונות הכל על מנת לשנות את פני החינוך החרדי, מהמסד ועד הטפחות, והעמיד מפקחים ומפקחות לעקוב אחר דרישותיו, עד כדי כך שלאחרונה התקבלה הוראה בגני הילדים למנוע מהילדים יסודות ושורשי האמונה, הוא זה שלפתע הפך עורו, ומעוניין לחזק את הנערים החלשים שחלילה לא ינשרו מהישיבות וימשיכו ב'סגירות' שהם כה מנסים לפורצה.

כידוע משרד החינוך התמ"ת והבטחון, הוא אחד מזרועות הביצוע של השלטון בכדי לממש את כוונותיהם הזדוניות להעביר את החברה החרדית למיתרס שלהם.

מסיבה זו המדינה מקציבה הון עתק להקמת מסגרות חינוכיות שונות דוגמת מוסדות הכלאיים הנפתחים בשנים האחרונות חדשים לבקרים, לגיל המקביל לבני הישיבות לצעירים (16-13) המשלבות לימודי חול, כשהאטמוספירה ב"ישיבה" שבסיום חוק הלימודים בישיבה זו אין ממשיכים לישיבה קדושה (כפי שהיה מקובל בעבר לרוב) אלא יוצאים לעולם הגדול על כל המשתמע, דהיינו לימוד מקצוע, עבודה, צבא וכיו"ב.

במבט זה עלינו להביט על היוזמה החדשה של 'חנוך לנער' שאין ספק שמאגר המידע על בחורים חלשים אלו שעברו תחת ידי החונכים ומגיע היישר לשולחנם של פקידי

סמינר בירושלים מציע לימוד מקצוע "הצלה"

המשך מעמוד הקודם

המגמה כפי שהוא מוצגת בפרוספקט (עמ' 15), היא הטעייה מכוונת שכאילו המטרה היא להכשיר מורות "לליווי פעילויות, טיולים, כנסים מרובי משתתפים וספורים" בלבד. אך צריך להיות נאיבי לחשוב שאותן בעלות "תעודת חובש" שעל מנת להשיגה השקיעו התלמידות או הוריהן 3,700 ₪ (עלות הקורס לשנה, כפי שמופיע בפרוספקט), יקפידו לעשות בהן שימוש אך ורק בסיטואציות אלו בלבד - אירועים המתקיימים פעמים בודדות במשך השנה.

לא ירחק היום ויחד עם אנשי הבטחון זק"א והצלה למיניהם, ייראו נשים ונערות בוגרות הסמינרים עטורות עם אפודות זרחניות, מסתובבות ומתרוצצות אנה ואנה, לקול תרועת החילונים שהנה היהדות החרדית נסוגה מעוד עקרון בחומת החרדיות... ה' ירחם.

למרבה התמיהה לפני שנים לא רבות זעק אותו מנהל הסמינר כדלהלן:

"קמים מכוני השכלה ותעסוקה למקצועות שונים. במקביל אלינו, ומתחרים בנו, ואנחנו פשוט רועדים על הספינה הטהורה שלנו שלא תיטרף בים, ח"ו. אין לנו תשובות לכל הבעיות הללו... זה פשוט איום ונורא. אנחנו צריכים לתת להן את הכלים כיצד להתמודד עם כל הדברים האלו. השאלה היא, האם המסגרות שלנו מספקות את הכלים האלו!" (מוסף יתד נאמן פסח תשע"א).

והשאלה הנשאלת מאליה, האם מסגרות כגון אלו שהוא מגיש לתלמידות, אינם מובילים את הספינה הטהורה שלנו שתיטרף בים?! ואדרבא, האם אין הסמינר מהווה דוגמה למכוני ההשכלה והתעסוקה לעשות כמותו, דבר שאפילו הם לא העלו בדעתם שניתן לפרוץ פרץ כה משמעותי. הורים יקרים!

אתם, שחסים על בנותיכם ורוצים לראותן צועדות בדרכי אימותיהן, עמדו על המשמר, ועשו חושבים שכן כנגד הפסד.

חובה להבהיר, כי למרות שהתמקדנו בשורות אלו למגמה ספציפית זו, ב-23 עמודי הפרוספקט וכן בפרוספקט נוסף, ישנם כ-40 מקצועות נוספים, שבחלקם יש לדון ולבדוק את כשרותם ומהותם מהיבטים שונים, אך בשורות אלו התייחסנו למקצוע האמור בלבד.

חרפה שברה לבי ואנושה ב

מסה מקיפה ומאירת עיניים על השבר הפוקד את עולם החינוך

אחד הרבנים

הלימודים הרגילים בתלמודי התורה. ועל דרך זה נשתדל להבין בינה בדידן, אנו כהיום אשר בתי תלמודי התורה לתינוקות של בין רבן תהלות לא' עליון מרובי אוכלסין הם, וכבר עשרות שנים מתחנכים בהם צעירי צאן קדשי הי"ת יפה יפה בטוב ובנעימים, ולא חסר להם ספרי לימוד בכל מה שמשתדלים ללמד, ובכן מה באים אנשי רשע משרד החינוך בהצעה חדשה של ספר לימודי חדש, מה באו בזה, אם לא כיון שענים צרה בכל פרשת החינוך הטהור, ובאמת חפצים הם להפך הקערה על פיה לגמרי, ליתן להשפחה בישא ומסאבא כל הנפשות הלומדים בבתי החינוך, וכפי הנהגתם הם, וכמו שאומרים כן בפירוש.

ועתה בדרישתם בשינוי קל שבקלים כפי שנראה למי שאינו מבחין, וסובר הוא כי ישמע להם, ולא עשה בזה שום עול, אכן המבינים בעם ומשכילים על דבר אמת כי בשינוי קל זה רואים הם כל הבגד בוגדים הקיים בו כבר כעת, כי הרי הוציאו כל זכרון הי"ת ותורתו ומצותיו, והרי זה בק"ו ב"ב של ק"ו מן המצב בירושת"ו בימים ההם, והשומע לדרישתם בדרך פתיות ותמימות, הרי הוא פושע גמור, כי נתן יד לבגוד בהי"ת ובתורתו באופן מוחלט וכמבואר לעיל היטב, ובודאי אחרית דבר מי ישורנו.

על השינוי הקל ותוצאותיו

ג. ונעמיק עוד בזה, כתוב הדר בספר השיחות לראש הישיבה מרן הגאון רבי דוד פוברסקי זצוקללה"ה ספר ישמרו דעת (הדברים אשר נאמרו בערוב ימים) בעמ'

נעלה ומועיל, איך יבוא צר ואויב להסית ולהדיח לעזוב ח"ו כל קדוש ויקר, אלא אע"פ שאכן זהו רצונו התכליתי, אבל אי אפשר לו ליישמו, אלא בתחילה עושה שינוי קל, וכאשר נשמעים לו בזה, יוכל להגביר ולהגדיל השינויים עדי יהפוך לבכס מן הטוב לרע גמור, ובמצב השינוי הקל לא יובחן למי שאינו בר דעת מה משמעות שינוי זה.

אבל המבין! היודע דרכי יצה"ר, עיני העדה הצופים אשר ניתנו לישראל, השרידים אשר קורא ד', השכילו להבין התרמית הטמונה בזה, הרי בתי חינוך השלמים בתורה ויראה קיימים בירושלם, ואין בית אב אשר יחסר לו היכן לשלוח בנו לתלמוד תורה, א"כ מה בא המבשר לבשר לעם ד' אלה, בבית חינוך חדש, אלא כי חפץ הוא לשנות שינוי מוחלט, ולהפך הקערה על פיה, וכמו שנודעו דעותיו מספרו קול מבשר, אכן נכון כי כעת אינו דורש מן הבאים לבית ספרו להשתנות שינוי מוחלט כזה, כי יודע הוא אשר אינם מוכשרים לכך עדיין, ואילו ידרוש כך ישכילו הכל רעתו ולא ישמעו לו כלל.

אבל השינוי הקט מוכיח להמבינים כי לא רק תורת ד' ית' ומצוותיה הם ענינו, אלא כמובן הינו מתנאה בנויי העולם הזה בתמונותיו וציוריו, ולכך בפתיחת בית הספר לא ראה צורך להראות כי אין לו בעולמו אלא ספרי קודש וספר יראים, ובזה השכילו המבינים בעם, כי לספרי הקודש ולספרי היראים הינו מתנגד! ואינו חפץ אלא בחיי העולם הזה, ובכך הובן כי צריך להלחם עמו עד חרמה ועד בכלל, ואע"פ שהוא מניח עדיין להתלמידים כל

דרך השטן להתחיל בשינויים קלים במטרה להרוס הכל

ועתה נבוא העינה ונשכילה, כי אילו היו דברים אשר לא כדת ממש, היה לו להוכיח מניה וביה, כי מנגד בית הספר לתורת משה וחכמינו ז"ל, אבל מפני אשר מסדר הלימודים המעשי לא הי' ניגוד לתורת משה וחז"ל, לכן לא היה ניתן להוכיח לאן פני החינוך החדש מוביל, אלא מאופן הנראה קל, ואעפ"כ ניתן להסביר אפילו להקונסול אשר לא מבני ישראל הוא*, ליתן הדעת על זה, ולהבין דבר מתוך דבר, כי פסול הוא בתכלית, ומפני כן עלינו ללחום ולאסור אותו בתכלית האיסור ולצאת במלחמת חרמה בתנופה עזה, כמבואר להדיא בהכתוב.

והיינו טעמא כי כך דרכו של יצר המשחית, כמבואר בגמ' סוכה דנ"ב דאע"פ שחפץ לשרש האדם מארץ החיים לגמרי, אבל אינו בא בראשית דרכו לעזוב כל דרכי הי"ת, ודרכי התורה, אלא בא בהצעה קלה כחוט של בוכיא, ואחר כך עבירה גוררת עבירה, ומקל מאד יוסיף להכביד מעט, עד אשר כעבות עגלה חטאה, ואומר לו לך עבוד ע"ז והולך ועובד.

וכן הוא בדרכיו במצבים הציבוריים כמו יסוד בית ספר חדש, הרי עיה"ק ירושלם מאוכלסת באוכלסי ישראל צדיקים וישרים, ומחנכים ילדיהם באופן היותר

(* כוונתו למכתבו של הגה"צ רבי ישעי' ברדקי זיע"א לקונסול האוסטרי, שהובא בחלקו הראשון של המאמר בגליון הקודם (מס' 89).

קצ"ב עד קצ"ה ע"ש אלו תורף דבריו:

...אין היו נראים החיים בבית, אבא ז"ל היה קם קודם אור היום, והלך לביהכ"נ להתפלל, הוא לא הלך אלא רץ! אח"כ חזר הביתה וסידר את הילדים לשלחם ל"חיידר", את א' הילדים שלח ללמוד א' ב', ושני ללמוד כבר חומש, והשלישי כבר למד גם "כתיבה", וכתבה לאו מילתא זוטרתא היא הוא למד "לשון הקודש", כך היה בילדותי כשלמדתי אצל "חיים דער מלמד" הוא היה ירא שמים וגם תלמיד חכם שלימד גמרא. אך כעבור תשע שנים התחילו ללמוד אצל "הערשל" דער מלמד" הוא הי' ג"כ אדם יקר וחרד, וידע ללמוד, ולימד גמרא, אך בזה היה שינוי קל הוא לא לימד "לשון הקודש" הוא לימד היבריאי"ש (עברית)!, ואני יכול להעיד שמתלמידיו לא יצא שום תלמיד חכם, מ"חיים" יצאו תלמידי חכמים, אבל מ"הערשל" לא יצאו תלמידי חכמים, והם אף יצאו לתרבות רעה, רח"ל. והרי לכאורה זה נראה אותו הדבר, אם לומד כתיבת "לשון הקודש" או כתיבת "היבריאי"ש בשניהם לכאורה ישנם אותו אוצר מילים, אך כך הוה עובדא שדוקא מן המלמד חיים שלימד לשון הקודש יצאו התלמידי חכמים, ולא מ"הערשל"!... אם מדברים "עיבריס" או "עברית" אפשר כבר לדבר רוסית! הרי ראיתי מה קרה באלו שלמדו "היבריאי"ש הם לא יצאו תלמידי חכמים! יעווי"ש היטב.

ההבדל המהותי בלימודים אם הוא כת"ת או כלימודי חול

ונבאר הענין לעצמינו. בודאי לימוד א' – ב' לתינוקות של בית רבן הוא בערך של תלמוד תורה גמור, ותינוק הלומד א' ב' ונקודותיהן וחוזר על כך, הרי הוא סיבה לקיום העולם כאמז"ל דהבל פיהם הטהור של תינוקות של בית רבן בתלמודן הרי

הוא מקיים העולם, ועיין דרך עץ חיים להקדוש רבי משה חיים בעל מסילת ישרים זללה"ה דיש להם תפקיד מיוחד של להשבית אויב ומתנקם, ע"ש ותתרגש. והענין הוא בודאי דהתינוק העוסק בהחזרה על האותיות והנקודות, הרי הוא כמו העוסק בחזרה על חומש ויקרא, או פרק אלו מציאות, או שור שנגח, גמ' ותוספות, דהא' ב' לימוד הוא תלמוד תורה, בכל תוקף מעלתה של תורה.

במה דברים אמורים בתינוקות של בין רבן, אבל ילדים הלומדים בכך את שפת דיבור מדינתם, הרי הם כשאר ילדי האומות הלומדים שפתם, ואין בכך שום קדושה לנפשו, ואין בכך שום תועלת לבריאה. ועד"ז יש להבין כמו כן לימוד הכתיבה כאשר למדו אצל "חיים דער מלמד", בתחושת התפקיד ללמוד כל מה שנצרך לתלמיד חכם בעתיד, וכיון שעליו לידע כתיבת לשון הקודש, הרי החשיבו הלימוד, והיו עוסקים בו כנטפל ללשון הקודש, ולכך אין כאן ח"ו עירוב חול בקודש המקלקל את הכל. משא"כ בלימוד אצל הערשל דער מלמד, למדו שפה עברית אשר החלה להתפתח באופן נפוץ אצל יהודי העולם, ע"י פורקי עול תורה ומצוות, ולכך הלומדים הילדים נחשב להם שאין הם לומדים בזאת דברי תורה כי אם דברי רשות, ובודאי פנים אחרים להם, ונמצא כי השינוי המהותי אשר נראה קל בילדותם נתן אותותיו מאד בבגרותם, ולמפרע הננו מבינים כי בזאת ניתן יחס אחר לכל התלמוד של כל היום כולו, כי אצל "חיים דער מלמד" למדו תורה בלבד! ולכך הצליחו, משא"כ אצל הערשל אמנם למדו תורה, אבל בצירוף למודי זרים, ובכך נתקיים בהם מה שכ' החזו"א באגרותיו (קובץ אגרות ח"ב אגרת נ') **כי בסודם של רבותינו גדולי הדורות ללחום מלחמת מצוה שלא להרשות לימודי חיצוניים בזמן תלמודם, כי ראו זאת למפסיד בטוח ע"ש**, א"כ מובן מאד ההפרש בין תלמידי חיים לתלמידי הערשל.

ויעויין בנוסח החרם שהחרימו גאוני וגדולי ירושלם בשנת תבר"ך שלא ללמוד שפות זרות בבית החינוך החדש, וכתבו שם כי גם ללמוד שם לשון הקודש הרי הוא בכלל החרם, וניתן ליאמר כי באותו מקום גם לימוד לשון הקודש אינו כתלמוד לשון הקודש שהוא בכלל לימודי הילדים בהתלמוד תורה עץ חיים, אלא הוי לימוד שפה משפות אנשי השוק והמדינה, והרי זה כשאר לימוד שפות זרות, והבן.

וכעת נשוב לדין בודאי בבית תלמוד תורה לתשב"ר לימוד הכתיבה הוי נטפל לתלמוד תורה, היינו כי הגישה אל צורך הלימוד איננו כדי לעשותו איש בין אנשים, כדי שיוכל לנהל משא ומתן עם אנשי השוק, או כדי שיידע הלוכי עולם החיצון, אלא הרי הוא מפני שמגדלים הילד להיות תלמיד חכם לעתיד לבא, והתלמיד חכם זקוק לידע כתיב וכתב, והוי נטפל לתורתו ופשטה קדושה בכולה, ולכך משתדלים ללמדו באופן שלא יוצאים מן האוירה של התורה והמצוה, ומשתמשים

בדוגמאות מתוך חיי תורה ומצוה.

משא"כ משרד החינוך המו"ל ספרי לימוד לילדים מהמגזר החרדי, אינם דואגים כאן לרמת התלמיד חכם לעתיד, אלא להיפך ליתן הדעת להחדירו כי חוץ מלמודי קודש, הרי לומדים למודי חול, ולכך משתדלים הם ליתן אוירה חולית להלימוד, כי קשה בעיניהם כל מה שריח קדושה נודף ממנו, ומצדם היו מעדיפים שלא ילמדו לימודי הקודש כלל וכלל, אלא שאינם יכולים לדרוש כך, לכן לכל הפחות משתדלים ליתן רוח חולית ללימודי החול בעיניהם הטרטוטות, נמצא כי כאשר מקבלים מהם כפי דרכם הרי יוצרים בזאת מצב בו קודש וחול משמשים בערבוביה, ואז מתקיימים דברי רבותינו גדולי הדורות כפי שכתב המאור הגדול החזו"א כי **המפסיד הוא בטוח**, כי הלימוד הזה הרי הינו לימוד חיצוני, באשר הינו ישום מערכת של המשרד החולי, והבן היטב.

~ המשך בגליון הבא אי"ה ~

דרך ארץ שלא קדמה לתורה

בירורי דברים אודות ספר הלימוד "יסודות דרך ארץ"

המסייעים בהוצאת חוברת זו, ובמיוחד

ל... רכות חינוך ואיכות סביבה, על היעוץ

והסיוע שנתנה בנפש חפצה..."

הכותב איננו מציין מטעם איזה גוף מכהנת אותה אשה כ"רכות חינוך ואיכות סביבה", אך ניתן לשער בבירור כי מדובר בבעלת עמדה כל שהיא מטעם אחת מרשויות השלטון, שתפקידה להנחיל את ערכי "איכות הסביבה" למערכות החינוך השונות. ככל הידוע לנו, אין שום גוף חרדי שורשי שאמור להעסיק תחתיו "רכות חינוך ואיכות סביבה"...

נמצא אם כן, שילדי תלמודי התורה אמורים ללמוד "מידות ודרך ארץ", על פי משנתה של "רכות חינוך ואיכות הסביבה", באחת מרשויות המדינה ככל הנראה. לא עוד אידישקייט מקורית ושורשית מפייהם של המסילת ישרים והאורחות צדיקים, לא עוד אבוי ורבא ומעשה ברב חסדא, אלא מכאן ואילך יש לנו מקורות חדשים לחינוך תורתי צרוף - "רכות חינוך ואיכות סביבה".

ילדי תשב"ר נרתמים למערכה על קדושת הפרח המוגן

חומרי הלימוד הבעייתיים מופיעים גם בתוך החוברת עצמה.

בעמוד 22 מופיע סיפור אודות שני

ילדים שרצו לשחק בכדור. הילדים לא

מצאו מגרש משחקים לשחק בו, שכן

העירייה לא בנתה בשכונה מגרש משחקים

מיוחד, ואשר על כן החליטו הילדים

לשחק בגן הציבורי. באותו גן ציבורי היו

גם כן כמה פרחים שגדלו בצד, והילדים

שחקו על ידם ולא חששו שמא הפרחים

ייפגעו. לאחר עשר דקות של משחק,

הכדור פגע בפרחים, "וכמה מהם נמחצו

ונמנעו", (רחמנא ליצלן...). הכותב מתאר

ויכוח בין אותם ילדים לילד שלישי

שמוכיח אותם קשות על מעשיהם

הנפשעים.

הרי לנו פסק הלכה מחודש מבית מדרשה של "רכות חינוך ואיכות סביבה" - אסור לילדים לשחק בכדור במקום שבו ישנם פרחים העלולים חלילה להפגע. לא מדובר בילדים שמשחקים על הפרחים והורסים

יותר המצויות בין דפי החוברת.

במילה אחת ניתן לומר, כי חוברת זו הינה חוברת "לא לגמרי חרדית". לכל אורך החוברת מופיעים מוטיבים שונים הרחוקים מאד מההוי החרדי השורשי, וספוגים ב"טעם חמוץ" שאינו עולה בקנה אחד עם הניחוח הטהור של יהדות חרדית שורשית.

גם המקורות לחומרים אלו, כפי שיוכח להלן, הינם מקורות שצריכים עיון גדול באשר לטיבם. כפי הנראה הספר מלא ברעיונות ומסרים אשר נקלטו מעולם אחר, עולם עולם זר ומנוכר של ערכים חילוניים ידועים.

להלן סקירה קצרה מהחומרים והמסרים הבעייתיים המופיעים בספר, **כשאנו מתמקדים בספר השלישי בסדרה.**

חלק נכבד ומרכזי מן הספר עוסק בלימוד של נושאים שונים הקשורים ב"איכות הסביבה", כמו הגנה על פרחים ועוד, להם מוקדש המדור הראשון בספר - "האדם והסביבה".

עצם העיסוק המופרז בנושאי איכות הסביבה, כמו הגנה על פרחים מוגנים או סגירת ברז דולף, על חשבון לימודי הקודש, זו שאלה האומרת דרשני. אך השאלה הקשה יותר הינה, מנין הגיעו חומרים אלו? מה המקור שלהם? ובפרט כאשר אנו יודעים בבירור כי הגופים החילוניים השונים אוהבים לדחוף את נושאי איכות הסביבה ואהבת הטבע לכל מקום אפשרי.

השאלה קשה שבעתיים כאשר מדובר על ספר שנועד ללימודי הקודש, ללימודי מידות ודרך ארץ. ספר כזה חייב להיות על טהרת הקודש ממש, שכל כולו ערוך אך ורק מתוך דברי חז"ל וספרי המוסר, ולא מפיהם של "אנשי חינוך" מטעם משרד ממשלתי כזה או אחר. לא הם ילמדונו מה חשוב יותר ומה פחות. לא הם יפסקו לנו מה אסור ומה מותר.

את התשובה לשאלה זו איננו צריכים לנחש בכוחות עצמינו. כותבי הספר חסכו מאתנו מטלה זו, כאשר גילו לנו את הסוד.

בפתח הספר מודה העורך לאשה אלמונית המכנת כ"רכות חינוך ואיכות סביבה" אשר הייתה שותפה בהוצאת הספר.

"חובה נעימה לנו להביע תודתנו לכל

הספר "יסודות דרך ארץ", הינו ספר שמופץ בשנים האחרונות בקרב תלמודי התורה, ואף הצליח לחדור במספר תלמודי תורה נחשבים ביותר אל תוך תכנית הלימודים. מדובר בספר שעל פי מטרתו הרשמית מיועד להנחיל לתלמידים מידות טובות ודרך ארץ, תוך שימוש בסיפורים ספרותיים שונים, חלקם מדברי חז"ל וספרי קודש שונים, חלקם מתוך "מרווה לצמא" (כפי שמבואר בפתיחת החוברת), וחלקם, כפי שנראה להלן, מקורם מפוקפק למדי, כמו גם המסרים השונים העולים מהם.

יש להדגיש כי ספר זה נועד ביסודו ללימוד כחלק מלימודי הקודש, ולא כחלק ממערכת לימודי החול. לפיכך יש להיחס לביקורת עליו בהתאם לנקודה זו, שכן ספר כזה אמור להנחיל לילדים השקפה תורתית צרופה ומזוקקת.

עצם העובדה כי בתכנית הלימודים של לימודי הקודש בת"תים נלמדים ספרים מודרניים שנכתבו על ידי אנשים בני דורנו, היא תופעה חמורה. האם יתכן שבין שיעור החומש והמשניות, בין אבוי לרבא, יכנסו סיפורים של "מרווה לצמא"? האם הדבר מתאים? האם אין בכך בכדי עשיית ליצנות חמורה מקדושת המוסד הנעלה "תלמוד תורה", אשר כשמו כן הוא?

ובכלל, לאן נעלמה התחושה וההרגשה הפשוטה של כל יהודי שתלמודי התורה הם "קודש הקדשים" של כל יהודי באשר הוא, ולא יתכן שכל איזה אדם תמהוני יבוא עם כל מיני רעיונות משונים ויכניס אותם למערכת לימודי הקודש של התתים. היום זה סיפורים ממרווה לצמא, מחר סיפורים של חוה רוזנברג, ומחרתיים השם ישמור איזה רעיונות יעלו לאנשים. מנין שואבים אותם מנהלים את ההשראה והחוצפה לעשות ככל העולה על רוחם בלימודי הקודש של התתים? מאיפה מגיעה התרבות הזאת של "איש הישר בעיניו יעשה", כאשר כל דכפין יכול להכניס את מרכולתו לקודש הקדשים, ללימודי הקודש של תלמודי התורה?

אולם במסגרת זו לא נעסוק בנידון מהותי זה, אלא נתמקד יותר בבעיות חמורות עוד

"רב צעיר, המבין ללב הנוער, שופע חיוניות ואהבת ישראל"

בעמוד 64 מופיע תיאור אודות רב צעיר שהתמנה זה עתה לתפקידו. הכותב רוצה לתאר את גדלותו של הרב החדש, ומתאר אותו במילים הבאות -

"רבה החדש של הקריה הוא רב צעיר המבין ללב הנוער, שופע חיוניות ואהבת ישראל"

סגנון זה, המתאר את גדלותו של הרב בהיותו "מבין ללב הנוער", או "שופע חיוניות ואהבת ישראל", הינו נוסח בעל ניחוח לא חרדי, שאיננו נובע ממקור קדוש. גם ניסוח זה כקודמיו הינו ניסוח בסגנון מאד ידוע ומוכר, גם כן ממחוזות ידועים ומוכרים, אי שם בקרב אנשי המזרחי משובשי הדעות הכוזבות וההשקפות המשונות.

כפי שנכתב בתחילת המאמר, בספר זה ישנם כמה בעיות שונות, אשר כל אחת בפני עצמה הינה בעיה חמורה מבלי כל קשר לבעיות האחרות -

א. עצם העובדה שמערכת הלימודים בתלמודי התורה הפכה לשטח הפקר, שבו כל אדם יכול להכניס רעיונות חדשים ככל העולה על רוחו, הינה תופעה חמורה שיש למחות עליה בתוקף.

ב. אין להעלות על הדעת ללמוד בתלמודי התורה בלימודי הקודש, בין הגמרא והמשניות, ספרים שנכתבו על ידי אנשים בני דורנו, ונלקטו מתוך מקורות כמו "מרוה לצמא" וכדומה.

ג. על אחת כמה וכמה כאשר מדובר בספר שבין מקורותיו ישנם מקורות שנמצאים מחוץ לכתלי בית המדרש כמו "רכות חינוך ואיכות סביבה" או "דוקטור אברבוך מקנדה". (אין לנו שום דבר נגד ד"ר אברבוך, כמובן, אבל החומרים שלה לא יכולים להיכלל בלמודי הקודש של תלמודי התורה ביחד עם המשנה ברורה).

ד. מעבר לכל זה, בספר זה ישנם רעיונות ומסרים בעייתיים ביותר, המעלים תהיות קשות מאד.

אנו תקוה כי הדברים החמורים יעוררו אותנו מתרדמת הזמן, לגדור גדר ולעמוד בפרץ, ולהחזיר ליושנה את עטרת תלמודי התורה.

יושבים ולומדים ולא מתחשבים בסביבה, בפרחים, במצב הכנרת, בזולת, וכולי.

בעמוד 34 מופיעות השאלות -

האם ביטול תורה מצדיק לא לנקות את מה שמלכלכים ברחוב?

האם אנו צריכים לנקות לכלוך שאנו רואים ברשות הרבים גם אם לא אנו לכלכנו?

בעמוד 53 מופיעה השאלה על סיפור בברז פתוח במקום שהיו ילדים אחרים שעסקו במשחק, אך הם לא רצו להפסיק מהמשחק ודרשו מדניאל (שלא הוא פתח את הברז), שישב ולמד, ללכת לסגור את הברז, והשאלה - "האם צדק דניאל שעיסוקו בתורה פוטר אותו מסגירת הברז?"

בעמוד 85 מופיעה השאלה -

לא ידעתי כיצד לנהוג, האם אני צריך להפסיק ללמוד לכמה דקות ולהכין לאבא שתיה, או אחי שאינו לומד עם חברו אלא משוחח עמו הוא זה שצריך להכין.

בעמוד 87 שוב מופיע סיפור דומה להפליא, על הילד שעוסק בלימוד משניות וצריך להפסיק כדי להכין לאבא כיבוד. מסרים דומים מופיעים גם בעמוד 166 ובעמוד 169.

כאשר מתבוננים במסר זה, שמופיע במהלך החוברת פעמים רבות כל כך שוב ושוב, ניכר היטב כי לא מדובר סתם כך בפליטת קולמוס בלתי מכוונת, אלא במדיניות מחושבת ויסודית שתוכננה בקפידה, כאשר המסר החד והברור חוזר על עצמו שוב ושוב בצורה מונוטונית, תוך טיפטוף איטי ומתמשך לתוך ההכרה העמוקה של הילד. **מישהו פה הכין את המסר בצורה מאד יעילה ומקצועית, מתוך מחשבה תחילה ותכנון יסודי, להפוך את הערך העליון של לימוד התורה, לשק חטבות קבוע וכמושא להקטנה והשפלה!**

מלבד עצם הבעייתיות החמורה בגישה זו, הרי שהדברים מעלים אסוציאציות המוכרות לנו ממחוזות זרים. הסגנון של הטפת מוסר קבועה וטורדנית לעבר בני הישיבות \ אברכים \ חרדים \ יהודים על כך שהינם מלכלכים את הרחוב \ עושים רעש \ קוטפים פרחים \ נושמים אויר וכולי, הינו סגנון ידוע ומוכר היטב, ממחוזות שונים וידועים, הנגועים בשנאת תלמידי חכמים.

אותם ממש, אלא בסוג של "גזירה דרבנן", שמא חלילה וחס לאחר כמה דקות משחק ישנם כמה פרחים אשר עלולים במקרה להפגע בטעות.

בעמוד 23 מופיע תיאור על ילד שהולך ליער ירושלים, וקוטף פרחים להנאתו, וזורק אותם על הארץ. בסיפור מתואר כי ביער ישנם פרחים רבים, ובכל זאת הכותב דורש מהילדים להסביר ולנמק מדוע יש במעשהו של דוד משום בל תשחית.

מנין צמח אותו "איסור נורא" של קטיפת פרחים, "רחמנא ליצלן"? מה המקור להמצאה זו? כל בר בי רב יודע, שאיסור "בל תשחית" הוא רק על עץ עושה פרי.

המלל והתיאורים הללו משקפים באופן ברור השקפת עולם חילונית, הרואה ערך עליון בשמירה על פרח מוגן כזה או אחר, כשכל זה משתלב היטב בתיאור אודות אותה "רכות חינוך ואיכות סביבה" עלומה.

הגמרא או הברז?

המסר החמור השזור לאורך הספר

אחד המסרים שעוברים כחוט השני לאורך כל הספר, הינו המסר של "סגירת הגמרא".

בכל פעם שהכותב רוצה להדגיש מסר מסוים, הוא מתאר מצב שבו ילד כלשהו יושב ולומד, ואז יש לו שאלה, מה עדיף לעשות, להמשיך ללמוד או לנקות את הרחוב? להמשיך ללמוד או לסגור את הברז? כשתמיד מופיעה לאחר מכן השאלה "האם הילד פלוני היה צריך לסגור את הגמרא ולסגור את הברז?" וכדומה. בחלק מהמקומות הכותב מציין בעצמו את התשובה, ובחלק מהמקומות הוא מותיר לילדים את התפקיד, כאשר כל התפאורה מסביב איננה מותרת בפני הילד הרבה ברירות, והתשובה מובנת מאליה.

אגב, בספר שהגיע למערכת ושמןנו נערכה כתבה זו, מדובר בספר משומש שמלא בתשובות בכתב יד ילדותי, של ילד באחד מהתתי"ם המכובדים, שאכן ענה על השאלות בבהירות רבה, כשהוא כותב את התשובה "כן", בכל פעם שמופיעה שאלה שכזו.

לפחות בחלק מהמקרים, מדובר אכן במצבים שבהם מן הראוי או מן הדין לסגור את הגמרא (כמו למשל בפרק העוסק בכיבוד אב ואם). מדוע ולשם מה הלהיטות הגדולה לחזור שוב ושוב על אותו מסר, דבר שמדיף ריח מאד לא נעים של מישהו שבא "לחנך מחדש" את כל ה"חרדים האלה" שכל היום

התנצלות: באחד מגליונות קול החינוך האחרונים הופיע ציטוט לא מדויק בנושא זה, שבו נאמר כי יש לסגור את הגמרא בכדי להגן על פרחים מוגנים, ציטוט שאיננו מופיע בחוברת כלל ואנו מצרים על שגגה זו.

הודעות ופקסים
שנשלחו לטלפקס
המערב

מוחקים את האמונה ר"ל

לכבוד מערכת קול החינוך
הנני להביא לידיעתכם סיפור כהוויתו:
ביום שישי עש"ק פרשת נח הגעתי עם
בני כבן השנתיים למעון (בבני ברק)
ושאלתי את הגגנת, "האם לימדתם בגן על
בריאת העולם? אני שואלת מכיון שאינני
רואה שום תמונה בנושא זה על הקיר?"
ענתה לי הגגנת: "לא, אנחנו לא מלמדים
נושא זה מכיון שזהו נושא מופשט וקשה
להמחיש אותו, וקשה לילדים להבין
אותו". שאלתי אותה: "מה? כל השנים לא
לימדו נושא זה? והילדים בעבר לא
הבינו?", אז היא ענתה ש"הילדים דיקלמו
אך לא הבינו". אח"כ הוסיפה הגגנת
ואמרה שבכלל היא לא מלמדת הרבה
פרשת שבוע מכיון שיש לה מפקחת,
שהנחתה אותה שבדף הקשר השבועי
הנושא הנלמד בגן צריך להיות למעלה,
ופרשת השבוע צריך להיות בדף למטה
והסיכום על פרשת השבוע מוגבל ל: עד 4
שורות!!!

אמרתי לגגנת, אז אולי אל תשמעי
למפקחת, ותלמדי כן את הנדרש! ענתה
לי הגגנת "כשהמפקחת מגיעה היא
עוברת לי על כל דפי הקשר". אם כך,
אמרתי לגגנת "אז אולי תלמדי ואל
תכתבי" (על אף שזהו דבר חמור מאוד
להעלים מעיני ההורים את מה שמלמדים
את ילדיהם), אמרה לי הגגנת: "כך עשיתי
בעבר, וכשהמפקחת עלתה על זה היא
נזפה בי קשות! ואמרה שהיא המחליטה
פה ועלי להקשיב לכל הוראותיה. אח"כ
קיבלתי טלפון חמור מאוד מדרג גבוה,
והזהירו אותי שאני חייבת להישמע
להוראות ולהנחיות, ונתנו לי רשימה
שלמה של הנחיות ואזהרות שאני חייבת
לעמוד בהם, ואף ביקשו ממני לחתום על

רשימה זו. אמנם, אח"כ מנהלת המעון
(שהינה חרדית) הביאה לי את הרשימה
שהגיעה מהפיקוח אך לא דרשה ממני
לחתום, ועד עצם היום הזה עדיין לא
חתמתי על מסמך זה".

כמו"כ, בקשר לעבודות יצירה, סיפרה
הגגנת שיש הנחיה לתת לילדים עבודות
יצירה חופשיים בלבד, ז"א דפים חלקים
ללא שום תמונה של פרשת שבוע,
מועדים וכדו', ורק בדפים החלקים לגוון
לילדים בחומרי היצירה כגון: צבעים,
לורדים, מדבקות, גואש, דבק, בר בצק
וכדו'. הנימוק להנחיה, שזה מאוד חשוב
לפיתוח הילדים בגיל זה, שלא להגביל
אותם בתוך תמונה מסוימת אלא יצירה
חופשית. מעניין איך הם הופכים גם נושא
זה לענין של פיתוח טוב יותר לילדים,
כדי שלא נשים לב שמטרתם האמיתית
בהנחיה זו היא, שלא לחשוף את הילדים
לתמונות של פרשת השבוע והמועדים!
(כך לעניות דעתי)

אמרתי לגגנת שאולי כן תעשה עבודות
עם תמונות של פרשת שבוע והמועדים,
אז היא אמרה לי, שהיא לא יכולה שלא
להישמע להוראות של המפקחת, מכיון
שהמפקחת דורשת ממנה להשאיר בצד
העתק של כל עבודה שעושים בגן,
וכשהיא מגיעה לביקור (בערך פעם
בחודש) היא עוברת על כל העבודות
שעשו במהלך התקופה שמביקורה
הקודם.

ואני חושבת לעצמי, מה כבר ניתן
לצפות מהגגנת הנפלאה שהיא בסך הכל
בורג קטן בכל המערכת? שלא תהיה
מושפעת מהשקפותיה הקלוקלות של
המפקחת? שלא תחשוש לפרנסתה
ולפרנסת בני ביתה? זאת בעת שאישי
ציבור ובעלי השפעה אינם עושים את
המוטל עליהם, ואינם מתאגדים יחדיו
לעצור כל התערבות בתכנים בכל מוסדות
הציבור החרדי?

אני חותמת בצער ומבקשת לפרסם את
מכתבי

השם והכתובת שמור במערכת

חרפה בבית ספר ובגן לבנות

בבני ברק

לכבוד מערכת קול החינוך
הנני להעביר לכם מידע שסיפר לי אב
לבת הלומדת בכיתה א' בבית ספר בית
יעקב... בבני ברק, שגברת לבושה שלא
בצניעות הגיעה לכיתה, המורה פינתה
את מקומה הציגה את הגברת כמורה
ויצאה מהכיתה. האורחת הבלתי קרואה
הוציאה איפון מתיקה וצילמה את
הבנות אחת אחת. גם בהפסקה היא
המשיכה את הצילומים בחצר. אותו אב
סיפר לי כי הילדה חזרה הביתה
מזועזעת.

גם לגן ילדות תת חובה בשיכון ג' בבני
ברק, הגיעה גברת שלא בצניעות (בצורה
מחרידה) ובמשך זמן ארוך מאוד העבירה
הרצאה על זהירות בדרכים.

האב לא ידע לספר אם מדובר
במפקחות מטעם משרד החינוך או
מגורמים אחרים אך כמובן מדובר
בפירצה חמורה ביותר, כשגני הילדים
ובתי הספר הפכו להפקר, שם יכול כל
אלמנט פסול להיכנס ולמסור הרצאות,
באין מחריד!

השם והכתובת שמור במערכת

הוראות חמורות של מפקחת

חרדית

לכבוד מערכת קול החינוך.

ברצוני להביא עדות ששמעתי מאמא
לבת בגן ב... ואת הדברים היא שמעה
מהסייעת בגן ששייך לאחת מהרשתות
הגדולות. וכך מספרת האמא:

בתי לומדת ברשת מסויימת, ולא הייתי
רגועה כי ראיתי שכל החודש לא סיפרו
על פרשת השבוע וכו'. היום הגעתי לגן
והסייעת שהיא אשה תמימה ומבוגרת
הייתה לבדה. ראיתי בכך הזדמנות
ושאלתי אותה האם יש כאן גגנת
מובילה? היא ענתה שלא, ואז שאלתי:
אז מי הפיקוח? והיא עונה: המפקחת של
הרשת, רק היא מגיעה לכאן. אני שואלת:
יש מישהי שמתערבת לכם? היא עונה:

אני מרגישה לא בנוח אבל מכיון שאת שואלת אני רוצה לשתף אותך שהמפקחת של הרשת הגיעה פעמיים בחודש אלול, פעם אחת היא אמרה לנו בשביל מה זה המאזניים האלו? אז אמרנו לה, כל שנה יש לנו מאזניים שאנחנו מדגימות לילדות על המצוות והעבירות ועכשיו כולנו אוספות מלא מצוות!

המפקחת אמרה לנו: לא! זה גורם מתח לילדות, זה עושה לימוד מתוך לחץ, תורידו את זה מהגן וגם אל תלמדו על זה. באותו יום התקשרתי לגננת, הגם שזה לא תפקידי כעוזרת ואמרתי לה, את הולכת לשמוע למפקחת? אני יום שלם מרגישה לא בנוח מזה, כולנו גדלנו על מאזניים והילדות לוקחות את זה ברצינות ומתחזקות, וכעת האם ההורים לא ישאלו אותנו?

הגננת ענתה: אמנם ההורים לא ישאלו על כלום. אבל את המאזניים אני לא יכולה להוריד. הסייעת שאלה: אבל מה נעשה אם היא תבוא פעם הבאה ותשאל אם הורדנו את המאזניים?! ענתה הגננת: אל תגלי ואל תוציאי את זה מכאן וכך יצא פעם ראשונה ששיקרנו למפקחת והשארנו את המאזניים ולא אמרנו לה.

האמא מסכמת בכאב: אמנם בגן של הבת שלי הגננות היו גיבורות, אבל יש בשכונה עוד גנים רבים שהמפקחת עברה בהם באותו יום, ומי יודע מה קורה שם, כשהצוות נאלץ לעמוד מול "אחת משלנו" שעושה את העבודה הבזויה הזו מול משרד החינוך!

"חצר פעילה" בדלת אחורית

לכבוד "קול החינוך", שלום רב. הזדעזעתי ביותר, בעת שקבלתי הזמנה להשתתף ב"יום עיון" של מלמדים בת"ים על טהרת הקודש בעיר צפת וסביבתה.

ההזמנה מופנית, ל"כל משתתפי השתלמויות של "חצר פעילה", המתבצעת ע"י עמותת "עזר מציון". מתברר כי האסטרטגיה של משרד החינוך, מכיוון שאינם יכולים להיכנס

ש'המחוז החרדי' במשרד החינוך שמח להזמין... ובין שאר הנואמים תנאם המפקחת של המחוז החרדי בפני מלמדי תינוקות של בית רבן, ששייכים לת"ים על טהרת הקודש (הזמנה מצו"ב).

האם אין גבול לחוצפה?
האם אנשי "עזר מציון" יודעים על חוצפה זו ונותנים לה יד?

בברכה ובכאב רב

צ.ב. ירושלים

למוסדות החינוך על טהרת הקודש ולהדריך את הצוותות, וע"י זה לעצב אותם מחדש... הרי שהם הולכים למחלקות החינוך בעיריות או למוסדות שהם מונגשים לחרדים וקובעים איתם כינוסים וימי עיון ואנשי החינוך המזמנים, מגיעים לימי העיון, כי הרי הם לא רוצים לפגוע באגפי החינוך בעירייה...

ההזמנה המצ"ב פותחת באמירה

הזמנת הפורץ להכנס פנימה...

לכבוד המערכת הנכבדה

הגליון האחרון עם הכותרת המרעישה על ההוראה שלא ללמד במעון בב"ב על מעשה בראשית, הרעידה את נימי ליבי ואינה נותנת לי מנוח. אך אם חשבתי להסיח דעת מכך בבחינת מה שאמר מרן הרב מבריסק זיע"א שעל זמנינו נאמר "הרוצה לחיות ימית את עצמו", דהיינו להסיח דעת כדי שנוכל להמשיך להישאר בשפיות הדעת, אך הנה ניגש אלי ידיד ומגיש לי דף קשר של מעון בבני ברק וכך נכתב שם: "נושא בריאת העולם אנו לא מעבירות כיון שזה מופשט מאד להבין בגיל הזה".

הייתי מסיח דעת גם מ"דף קשר" זה וכנ"ל, אך והנה הגיע לידי קטע מעיתון יומי מסויים מיום י' אלול תשע"ו, שם קראתי על הנחייה של אחד הרבנים לגננות, כיצד עליהן לנהוג כאשר מפקחת מחוצפת מגיעה עם הוראות מסוג זה. וכך אמר הרב:

"צריך לעמוד על המשמר, בדרכי נועם, לא להחציף פנים, יוצא מזה רק רע, אפשר לשמוע אבל לא להקשיב, לשמוע ולהמשיך הלאה, אז אמרו! בשביל זה יש מנהלים שלוקחים על עצמם לעמוד ולהגן. שמעתי מכמה מגדולי הרבנים והאדמו"רים שביקשו להודיע שנעשה כל מאמץ שאם ח"ו תיפגע גננת משום שעמדה על משמר התורה ומה שגדולי הדור ביקשו ממנה, יעשו הכל שבע"ה לא תינזק. אני בטוח שאם נדע לעמוד מולם בהשכל ודעת, לא מתוך התגרות אלא באמת מתוך יר"ש טהורה בתמימות, תהיה לנו סייעתא דשמיא שלא נצטרך להגיע לזה" עכ"ל

אני לא אתייחס כאן לסוגיה ההלכתית כיצד עלינו לנהוג כאשר אנו שומעים דברי כפירה ומינות וכ"ש במקרה שיש חשש שזה יגיע למצב של "על פת לחם יפשע גבר" (משלי כח, כא) שזה סיבה ליפול בכשלונו. אבל מה שיותר חמור הוא שבהוראה האופטימית הזו יש אמירה ברורה לאותם פושעי משרד החינוך, שאין להם ממה לחשוש והם יכולים להמשיך בעבודתם הבזויה לדרוש מהגננות האומללות שהם תהיינה שותפות לפשע של עקירת יסודי היהדות מילדי הגנים והמעונות ח"ו, ומאידך יש כאן אמירה ברורה נוספת לגננות, שלא יתקוממו למשמע דברי חירוץ וגידוף, שאין ספק שכאשר עומדים שווי נפש מול שמיעתם, הולכים ומתקררים, שהרי כידוע "אידי דטריד למפלט לא בלע", אך כשאין התנגדות כל שהיא, מה ימנע מאותם גננות שלא יבלעו אט אט את דברי הבלע והכפירה!

אוי! אוי! מתייוונים נקבצו עלי המחייבים אותנו לכתוב על קרן השור: "אין לנו חלק באלקי ישראל" ח"ו.

אקוה שתפרסמו את מכתבי זה, כי בנפשנו הדבר.

אחד הקוראים